

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Варна, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г. Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно търговско
дело № 20233001000629 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.258 ГПК.

Инициирано е по въззивна жалба на ЗД БУЛ ИНС АД, ЕИК 831830482, чрез адв.М.Г., срещу решение №95/27.09.2023г., постановено по т.дело №27/2023г. по описа на ОС-Търговище, с което е уважена в цялост предявената от Т. М. С., ЕГН *****, гр.Омуртаг, искова претенция по чл.432 КЗ за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди в размер на 60 000 лева, предявени като частичен иск от 80 000 лева, настъпили в резултат на ПТП на 12.01.2023г., когато ищцата като пешеходец била блъсната от водача на л.а.Фолксваген Поло с ДК №Х ХХХХ ХХ, Я Ш Я, ведно със законната лихва върху претендираната главница.

С жалбата се оспорва правилността на решението на ТОС единствено за разликата над 40 000 лева до уважения размер от 60 000 лева ведно със законните последици от това като се твърди, че в обжалваната част решението е неправилно и необосновано. Претендира се отмяната му и вместо това отхвърляне на иска за разликата над 40 000 лева обезщетение по

чл.52 ЗЗД.

Въззивникът счита, че сумата от 40 000 лева обезщетява напълно вредите на ищеца, понесени от ПТП както че тази сума напълно кореспондира на заложените в чл.52 ЗЗД критерии за справедливо обезщетяване на неимуществените вреди. Твърди, че съдът неправилно е установил фактите по делото като не е подложил на критичен анализ изслушаната медицинска експертиза и конкретно: лист за преглед на пациент в спешно отделение от 12.01.2023г. с основна диагноза по МКБ S82.8 - счупване на други части на подбедрицата; история на заболяването и епикриза №431 на Отделение по ортопедия и травматология при МБАЛ Търговище, за периода от 12.01.2023г. до 19.01.2023г. с окончателна диагноза S82.10 – счупване на горния край на тибията, закрито; медицинско удостоверение №19/30.01.23г. и три броя болнични листи за временна нетрудоспособност. От тези доказателства въззивникът поддържа, че се установява получената от ищцата травма на дясно коляно както и счупване с дислокация на горна тибиялна повърхност на дясната голямо пищялна кост в горния край /тибия/, поради което е била извършена операция с поставяне на метална стабилизация с плака и винтове. Прави се довод, че съгласно медицинската експертиза ищцата е била възстановена в период от 5-6 месеца като независимо от ползването на помощни средства за придвижване към момента, такива в действителност не са необходими. Ищцата може да сяда, ляга и да се изправя самостоятелно. Не се установяват и завишени стойности на стрес и напрежение както от експертизата, така и от разпитаните свидетели. Не е доказано и наличието на увреждане на лява колянна става, поради което и такова не следва да бъде обсъждано от съда при преценка размера на обезщетението. Въззивникът поддържа се, че съдът е завишил присъденото на ищцата обезщетение като същото освен, че не съответства на справедливостта, противоречи и на съдебната практика, постановена при сходни увреждания. Претендира отмяна на първоинстанционното решение за разликата над 40 000 лева до присъдените 60 000 лева ведно с последиците от това по отношение на лихвите и разноските.

В срока по чл.263 ГПК е депозиран отговор по жалбата от насрещната страна Т. М. С., ЕГН *****, гр.Омуртаг, чрез адв.Г. Х., САК, със становище за нейната неоснователност. Оспорват се изтъкнатите в жалбата оплаквания от застрахователя за неправилна преценка размера на

обезщетението. Поддържат се твърдения за наличие на полифрагментно счупване на дясната тибия и претърпени във връзка с това интензивни болки и страдания в период от поне шест месеца. Твърди се, че и към настоящия момент ищцата не е напълно възстановена. Съдът правилно бил преценил извършената основна и допълнителна операция за изваждане на пирона от костта както и предстояща трета операция за премахване на остеосинтетичен материал. Съдът правилно ценил както експертизата, така и устните обяснения на вещото лице в съвкупност със свидетелските показания, които установявали продължителна и негативна промяна в начина на живот на ищцата. Установено е, че при този тип фрактура не може да настъпи пълно възстановяване в предишното състояние като са наложителни нееднократни интервенции за подобряване състоянието на пострадалата. Според въззиваемата страна, определеното от съда обезщетение в пълна степен съответства на справедливостта, заложената като критерий при определяне размера на обезщетението съгласно чл.52 ЗЗД и съобразно практиката на съдилищата, вкл. икономическата конюнктура в страната. Претендира се потвърждаване на съдебното решение ведно с присъждане на сторените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв.Н, който поддържа жалбата на изложените основания. Претендира сторени и посочени в списък разноски по делото.

Въззиваемата страна не се явява лично, не се представлява, но с писмена молба пълномощникът адв.Г.Х. поддържа становището си за неоснователност на въззивната жалба. Претендира сторените разноски за адв.възнаграждение.

За да се произнесе по спора въззивният състав установи, че производството е било образувано по искова молба, предявена от Т. М. С. от гр.Омуртаг, действаща чрез процесуалния си представител адв.Г. Х. от САК, за осъждане на ЗД Бул инс АД, да заплати обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, резултат от получените увреждания при ПТП на 12.01.2023г., които претендира с частичен размер от 60 000 лева от общо 80 000 лева, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от завеждане на претенцията на 01.02.23г. до окончателното изплащане на задължението. С иска са били претендирани и имуществени вреди в размер на

2299.65 лева ведно със законна лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане, които не са предмет на въззивното производство.

Ищцата твърди, че на 12.01.2023г., около 08:20 часа, на път Ш - 4802, с посока от гр.Омуртаг към гр.Котел, в дясната пътна лента, се е движило МПС марка „Фолксваген „Поло“, с рег.№ X XXXX XX, управлявано от Я Ш Я. В района на км.0+200м., водачът на автомобила, поради движение с несъобразена скорост, загубил контрол над управляваното от него превозно средство и се отклонил от посоката на движение като навлязъл в лента за насрещно движение, а впоследствие извън платното за движение, преминал през тревна площ и навлязъл на пешеходна алея като блъснал намиращата се там пешеходка Т. М. С.. В резултат от удара ищцата получила телесни увреждания, постъпила по спешност в МБАЛ - Търговище АД с оплаквания от болезненост, оток и деформация в областта на дясно коляно и дясна подбедрица, болки в областта на таза и десния глезен и с невъзможност за стъпване и ходене. Твърди, че била хоспитализирана в периода 12.01.2023г. до 19.01.2023г. и след проведени прегледи и изследвания били установени увреждания: счупване на горния край на тибията (голям пищял), закрито вдясно; фрактура на тибиялно плато с дислокация на фрагменти; полифрагмента фрактура на тибиялното плато по Schatzker type II с дислокация. Твърди, че на 16.01.2023г. била извършена операция с открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация и поставяне на плака и винтове. По време на болничния престой пострадалата приемала антибиотици и други медикаменти, подкожно приложение на антикоагуланти както и вливания на водно-солеви разтвори. Увреденият десен крайник бил имобилизиран. На 30.01. 2023 г. пострадалата е освидетелствана и от съдебен лекар, който установява, че освен констатираното счупване на голямопищялната кост на дясната подколеница, има и медиална нестабилност на лява колянна става. След изписване от болничното заведение ищцата продължила лечението си в домашни условия - била на постелен режим без да е в състояние да става от леглото и да се грижи за битовите си и физиологични нужди, поради което се наложило близките ѝ да я обслужват постоянно и да са изцяло ангажирани с осигуряване на ежедневни потребности. Твърди, че възстановяването ѝ продължава и към настоящия момент. Изпитва болки в областта на фрактурите, които стават интензивни при движение, поради което приема обезболяващи медикаменти. Вследствие на преживения силен стрес

пострадалата се оплаква от понижено настроение, тревожност и нарушения на съня, често се връща към спомена за инцидента, изпитва страх да не се повтори случилото се.

С писмен отговор по реда и в срока по чл.367, ал.1 и чл.373 от ГПК застрахователят оспорва претенциите по същество с възражения за липса на предпоставки за ангажиране на имуществената му отговорност, неустановяване на фактите по деликта и липсата на причинно-следствена връзка на ПТП с описаните от ищцата вреди. Въвел е възражение за прекомерност на претендираните обезщетения.

Въз основа на събраните доказателства, въведените от страните твърдения и възражения, в пределите на въззивното производство, настоящият състав достига до следните фактически и правни изводи:

При преценка редовността на жалбата съдът констатира, че същата е подадена от легитимирана страна, чрез редовно упълномощен процесуален представител, в преклузивен срок. Жалбата и отговора са надлежно администрирани.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по неговата допустимост – в обжалваната част; по правилността на съдебното решение съдът е обвързан от посоченото в жалбата оплакване. Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл.236 ГПК и е действително; произнасянето съответства на предявените искания и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Страните не правят нови доказателствени искания пред въззивния съд и не въвеждат в предмета нови факти и обстоятелства. Съдът не дължи служебно допускане на доказателства и/или указване на страните да ангажират такива.

Предявен е пряк иск на пострадало лице по отношение застрахователя на гражданската отговорност на деликвент, чието виновно поведение е причинило вредите, на основание чл.432 КЗ. Предмет на въззивното производство е част от присъденото от първоинстанционния съд обезщетение, за разликата над 40 000 до 60 000 лева, ведно със законните лихви от уведомяването на застрахователя съгласно чл.429, ал.2 КЗ. Останалата част от осъдителното решение на ОС-Търговище не е предмет на обжалване, съотв. на въззивното производство като в тази част е влязло в

законна сила.

Съобразно стабилизираната част от съдебното решение настоящият състав не дължи произнасяне по допустимостта на прекия иск и предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя на ГО съгласно чл.432 КЗ вр.чл.45 ЗЗД. Освен това, съгласно влязло в сила на 28.06.2023г. решение по АНД №91/2023г. по описа на Районен съд -Омуртаг, Я Ш Я от гр.Омуртаг, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника ЗД Бул Инс АД, е признат за виновен в престъпление по чл.343, ал.1, б.“б“ във вр.с чл.342, ал.1 от НК за това, че на 12.01.2023г. до гробищния път на гр.Омуртаг, при управление на л.а. „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № Х ХХХХ ХХ в нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, не съобразил конкретните условия на пътя и по непредпазливост причинил на Т. М. С. средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение движението на десния долен крайник. Съгласно разпоредбите на чл.413, ал.2 и 3 от НПК/съотв. чл.300 ГПК, посоченото решение на наказателния съд е задължително за гражданския съд относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, обуславящо функционално обусловената от деликта отговорност на застрахователя. /на л.146 по делото/

Основното оплакване във въззивната жалба е нарушение в прилагане материалноправната разпоредба на чл.52 ЗЗД при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди и неправилен анализ на събраните доказателства относно установяването с тях релевантни факти и обстоятелства. Тъй като посредством обезщетението не могат да бъдат отстранени претърпените морални вреди, то същото има по-скоро компенсационен характер и цели да достави на пострадалия друга заместваща облага. Именно поради това, разпоредбата на чл.52 ЗЗД предвижда, че съдът определя размер на обезщетението по справедливост. Тази етична категория, въведена като коректив от законодателя, съгласно ППВС №4/1968г. не е абстрактно понятие, а е свързана с преценка на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да бъдат съобразени от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесни увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършване на деликта, обстоятелствата, при които е настъпило увреждането, допълнителното влошаване състоянието на здравето, възрастта и статуса на увредения, причинените морални страдания, продължителността на лечение,

осакатявания, загрозявания и др. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да посочи размер на обезщетение, който съответства на общественото понятие за справедливост. От значение са също икономическата конюнктура в страната и определените нива на обезщетяване на подобен вид неимуществени вреди към релевантната дата на застрахователното събитие, съотв. уредените в чл.492 КЗ лимити на застрахователна отговорност. Във всички случаи правилното прилагане на чл.52 ЗЗД при определяне на обезщетението за неимуществени вреди от причинени в резултат на деликт телесни увреждания и свързаните с тях болки и страдания е обусловено от съобразяване на указанияте в постановленията общи критерии – момента на причиняване на уврежданията /момент на осъществяване на съответното ПТП, телесните увреждания и причиняване на болките и страданията/, обстоятелствата, при които е настъпило процесното ПТП, възрастта и др. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпените от пострадалия от деликт неимуществени вреди, съдът е длъжен при определяне на размера на дължимото обезщетение да извърши задълбочено изследване на общите и специфичните за отделния спор правнорелевантни факти и обстоятелства, обуславящи вредите, характера и тежестта на уврежданията, степента, интензитета и продължителността на болките и страданията, да отчете дали те продължават да се търпят към момента на постановяване на решението, да съобрази продължителността и начина на лечение, да прецени какви са прогнозите за здравословното състояние на увреденото лице, да съобрази общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото. Задълбоченото изследване на общите и специфичните за отделния спор правнорелевантни факти, които формират съдържанието на понятието "справедливост" е гаранция за постигане на целта на чл.52 ЗЗД за справедливо възмездяване на произлезли от деликт неимуществени вреди. /Решение № 50033 от 25.07.2023 г. на ВКС по т. д. № 299/2022 г., II т. о., ТК и др./

В случая, от събраните доказателства в първоинстанционното производство се установява, че при ПТП на 12.01.2023г. ищцата като пешеходец е получила счупване на горния край на тибията/голям пищял/, закрито вдясно. От изготвената Епикриза на Ортопедо-травматологично отделение при МБАЛ –Търговище АД се установява окончателната водеща

диагноза за увреждането както и състоянието на пострадалото лице към датата на инцидента – пострадалата се оплаквала от болезненост, оток и деформация в зоната на дясно коляно и дясна подбедрица, десен глезен и тазови кости, невъзможност за стъпване и ходене. На 16.01.23г. била извършена вътрешна фиксация на фрактурата под спинална анестезия. Поставени били плака и винтове с помощта на рентгенов контрол. Ищцата пролежала в болничното заведение от 12.01 до 19.01.23г., когато била изписана с две помощни средства за ходене и гипс на десния крайник, с предписана тромбоемболична профилактика. Въз основа на втората Епикриза, издадена от същото болнично заведение, в периода след 19.01.2023г. до 30.01.23г. /на л.61/ се наложило долекуване на полученото травматично увреждане, вкл. за овладяване на болковата симптоматика и провеждане на рехабилитационни мероприятия. Въз основа на приложените болнични листи /на л.129 и сл./ се установява, че ищцата е ползвала отпуск поради временна нетрудоспособност за периода от януари до 19.05.2023г. вкл. с посочена диагноза „счупване на горния край на тибията“.

От заключението на Съдебна- медицинската експертиза /на л.164 и сл./, неоспорена от страните, се установява, че на 28.06.2023г. е извършена *втора операция* за отстраняване на остеосинтетичен материал, поставен на 16.01.23г. при фиксация на фрактурата с метална плака и винтове. В заключението си вещото лице е констатирало, че тъй като се касае за полифрагментно счупване, то фрактурата е по-сложна от обикновена. Съобразно становище на експерта, в началото на периода болките са били много и интензивни като след 5-6 месец са отшумели. Именно тогава е извършвана и физиотерапия за възстановяване функциите на крайника. Заключение то посочва още, че полученото увреждане е в пряка връзка с процесното ПТП както че към датата на извършения преглед на 24.08.23г. ищцата не е напълно възстановена. В тази връзка е представена и новата Епикриза от 28.06.2023г., от която се установява, че в периода 28.06- 01.07 е извършена екстракция на проксимални винтове от костта под спинална анестезия. /л.167/ При изготвяне на епикризата е отбелязано, че са налице леко ограничени движения в дясна колянна става, но същевременно и данни за зарастване на счупването. Констатирани са леки болки на мястото на увреждането. Представен е нов болничен лист от 19.06.23г. до 10.07.2023г. /22 дни/ във връзка със счупването на десния крайник. В устните си обяснения

вещото лице е посочило, че в конкретния случай възстановяването на ищцата е отнело по –продължително време поради поставения остеосинтетичен материал и необходимостта от неговото премахване от организма както и поради многофрагментния характер на счупването. Възстановителният период е отнел около година като дори към датата на изслушване на заключението в средата на м.09.2023г. ищцата не е била възстановена. Вещото лице сочи, че не е възможно възстановяване в състоянието отпреди инцидента като едва след приключване на екстракциите ще може да се каже дали е необходима по-сериозна медицинска интервенция в областта на дясна колянна става, напр. чрез смяна с изкуствена става. /този сценарий е възможно най-тежкия при това увреждане/ Вещото лице посочва, че ищцата се подобрява и вероятно е в средата на възстановителния си период. /към 18.09.23г.//вж.л.182 и сл./

От представените и приети във въззивното производство писмени доказателства: болничен лист за отпуск поради временна нетрудоспособност за периода от 09.10.23г. до 07.11.23г.; Експертно решение на ТЕЛК №567/13.11.2023г. на МБАЛ Търговище АД с начален срок на временната неработоспособност от 07.11.2023г. за срок от 60 календарни дни; болничен лист за следващ период до 07.12.2023г. се установява, че ищцата не е възстановена и към настоящия момент.

Въз основа анализ на събраните, вкл. пред настоящата инстанция, доказателства съдът намира, че релевантна е обществената оценка за еквивалентност, която следва да намери отражение при обосноваване размера на обезщетението съобразно принципа на чл.52 ЗЗД. Субективната преценка за справедливо определени суми при подобни вреди, причинени в близък период, следва да има за коректив формираната обща оценка за пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност. Присъдените от състава на съда обезщетения за подобен вид неимуществени вреди от други деликти, настъпили в период близък до процесния, при неидентичност на установените релевантни обстоятелства, не могат да имат самостоятелно значение при формиране критерия за справедливост и да бъдат отделен фактор за определяне на паричния еквивалент, дължим по конкретното дело. Той следва да отговаря на общественото разбиране за справедливост на съответния етап от развитието на обществото, защото само в този случай обезщетението би било обективно справедливо.

Като отчита възрастта на пострадалата /на 41 години/, обстоятелствата, при които е настъпило увреждането – внезапно и по непредвидим и шокиращ за ищцата начин, тъй като автомобилът я блъска докато се движела по пешеходна алея, продължителността на възстановителния период /около година/ и силните интензивни болки в началото на този период, съдът намира че определеното обезщетение е адекватно на търпените болки и страдания. Макар при ПТП ищцата да е получила една средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на горния край на тибията /голям пищял/, закрито вдясно, счупването се характеризира като полифрагментна фрактура на тибиялното плато с дислокация, т.е. при наличие на специфика. Не се установява към датата на увреждането ищцата да е имала други заболявания, които да са способствали силата и интензитета на увреждането и търпените страдания. Не се установяват други увреждания, вкл. сочената от ищцата медиална нестабилност на лява колянна става. Не се установява към момента ясна диагноза за увреждане и на дясно коляно, независимо от изразеното от вещото лице становище при изслушване на заключението. От значение е обаче, че ищцата е претърпяла сериозна промяна в начина си на живот, тъй като увреждането я принудило за дълъг период от време да ползва чужда помощ /тази, на съпруга си/, да не може да се грижи самостоятелно за домакинството и семейния бизнес. За повече от година същата не може да се подлага на физически натоварвания и спорт, да има активен и пълноценен живот, съответстващ на възрастта и създадените стереотипи. Независимо от това, въззивният съд обсъжда като релевантни към размера на обезщетението и проведените до момента две оперативни интервенции – едната, към момента на увреждането за отстраняване на фрактурата и друга, за екстрахиране на остеосинтезния материал след зарастване на фрактурата. /през януари и юни 2023г./ Не на последно място съдът отчита и факта, че дори след обичайния възстановителен период от 6 месеца, ищцата не е възстановена като изпитва болки в областта на счупването при сядане и ставане; продължава докъм 6-8 месец да ползва помощни средства за придвижване. Промяната в начина на живот неминуемо е свързано и с психически и емоционален дискомфорт, които също формират специфичен статус на пострадалия от ПТП, независимо от преживения при самото произшествие шок. Установява се, че за целия период от увреждането на 12.01.23г. до настоящия момент, ищцата изпитва болки в крайника, чувства

се неуверена и лабилна. Според заключението на СМЕ ищцата е в период на възстановяване като състоянието ѝ се подобрява. Оперативните рани и счупването са зараснали, но предстоят още процедури във връзка с обезболяване и подобряване двигателния статус на крайника. /вкл. физиотерапия и медикаментозна терапия/ Съдът не обсъжда посочената в устните обяснения на вещото лице възможност за ескалиране на травмата в необходимост от смяна на колянна става, тъй като към момента не са налице такива показания и не е обусловен такъв ход на увреждането. Не се установяват други смущения на психическия и емоционален свят на пострадалото лице както и личностни промени. Продължителното отсъствие от работа поради ползване на отпуск за временна неработоспособност е свързано с друг вид компенсационно обезщетение, което не е предмет на въззивното производство. Представените болнични листи и Експертно решение на ТЕЛК съдът цени единствено за установяване на обстоятелството, че възстановяването на ищцата продължава и не е приключило в рамките на една година от инцидента. Всички тези обстоятелства сочат на справедливото обезщетение поне в предявения частичен размер от 60 000 лева /след увеличение размера на иска/. Присъденото обезщетение съответства на тежестта на понесените травми, подлагането на две оперативни интервенции, продължителния възстановителен период, активната ѝ възраст и негативните остатъчни явления. Присъденото частично обезщетение отговаря и на икономическата обстановка в страната към датата на деликта, ориентир за която са както официално оповестените статистически данни за средна работна заплата, инфлация и пр., така и нормативно установените нива на застрахователно покритие за неимуществени вреди при застраховка "Гражданска отговорност" съгласно чл.492 КЗ /макар последните да се явяват само спомагателен критерий/. Въз основа на изложеното, въззивният съд достига до идентични на първата инстанция правни изводи.

Въззивникът не е въвел самостоятелни доводи за ревизиране на решението в частта относно присъдената законна лихва и нейния начален момент. Нещо повече, страните не спорят относно датата на предявяване на застрахователната претенция на ищцата на 01.02.2023г., поради което на основание чл.429, ал.2 и ал.3 вр.чл.493 КЗ, върху размера на обезщетението се дължат законните лихви от датата на уведомяване на застрахователя от увреденото лице до окончателното изплащане на дълга.

Съобразно този резултат, обуславящ неоснователност на жалбата на застрахователя, разноски за въззивното производство се следват на въззиваемата страна в установения размер съгласно списъка на сторените разноски и договора за правна защита и съдействие №20/09.01.2024г. Видно от приложените доказателства страната претендира адвокатско възнаграждение в размер на 2 640 лева с ДДС като представя освен договора, основание на плащането, така и доказателства за извършения банков превод.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №95/27.09.2023г., постановено по т.дело №27/2023г. по описа на **ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в обжалваната част**, в която ЗК БУЛ ИНС АД е осъден да заплати на Т. М. С., ЕГН *****, от гр.Омуртаг, **сумата над 40 000 лева до присъдените 60 000 лева**, частичен иск от общо 80 000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата в резултат на ПТП на 12.01.2023г. в гр.Омуртаг, виновно причинени от водача на л.а.Фолксваген Поло с ДК № X XXXX XX, управляван от Якъб Якудов, ведно със законните лихви от 01.02.23г. до изплащане на задължението.

В останалата част решението на ТОС е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА ЗК БУЛ ИНС АД, ЕИК 831830482, София **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. С., ЕГН *****, от гр.Омуртаг, сторените разноски в размер на 2 640 лева с ДДС, адв.възнаграждение за възивно производство, на основание чл.78 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 1 месечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____